

Dal pa jo je meni in jaz sem zapisal ono žalostno Stankovo povest.

A brez njegovega dovoljenja.

Mogoče se bode jezil. Pa naj se. Jaz ne morem za to.

Pristaviti pa moram v njegovo zadoščenje: Stanko je sedaj ubogljiv in priden kakor ura...

Mamica, jaz ne znam peti...!

Neseni je bilo. Šole so se pričele. Med otroki, ki so šli prvič v šolo, je bil tudi Prinčev Jožek. Gotovo ste že vsi občutili, kake skrbi in kak strah napolnjuje srce malemu šolarčku. Take skrbi in tak strah je imel tudi Jožek.

Vendar šlo je še precej dobro. Brati in pisati — to mu ni delalo nikakih preglavic. Ali nekaj drugega je bilo, kar ga je mučilo: petje. Ko je bila prva pevska ura, poskušali so učiteljica, kateri ima kaj posluha. Jožkov tovariš, Mihčev Francek, je pel tako lepo — tako dobro je zadel, da so ga pohvalili. A Jožek ni mogel peti — ni imel posluha. Večkrat so poskušali učiteljica — vse zaman. Ni imel posluha, ni imel glasu.

„Jožek, ti ne znaš nič peti“, so mu rekli, a njemu se je storilo milo...

Po pouku je pritekel objokan k mamici, oklenil se jih okolu vratu in rekel jokaje:

„Mamica, jaz ne znam peti... a Francek poje tako lepo...“

„Le tiho bodi, nič ne jokaj — se boš že naučil.“

Pridno je napredoval Jožek v drugih predmetih, ali v petju ni imel uspeha. Naj so peli eno pesmico še tolikokrat — Jožek je ni znal.

Tisto so peli:

Kdo te, ptiček mali, peti je učil,
Kje si tako lepe pesmice dobil....

Mihčev Francek je pel tako lepo — tako milo, a Jožku so rekli, naj poslušaj, naj molči, da ne bode mešal Kako mu je bilo hudo ker ni imel on takega grla kakor Francek!

Zopet je pritekel k mamici, ovil se jih okoli vratu in vprašal:

„Mamica, kdaj bom znal jaz tako lepo peti kakor Francek?“

„Le potrpi, kmalu, prav kmalu se boš naučil.“

„Ali, mamica, zakaj ne znam že sedaj?“

„Veš, ljubček moj, Bog je dal vsakemu nekaj — tebi, da se lahko učiš druge reči, a Francku, da lepo poje . . .“

„In vendar, jaz bi znal tako rad peti.“

Mrz je postajalo. Vedno bolj je pihal mrzel veter. In nekega dne je pobelil debel zimski plašč trudno zemljo.

Jožek in Francek sta imela pol ure hoda do šole. In kaj čuda, če se je Jožek prehladil? Vlegel se je na posteljico zvečer še zdrav — a zjutraj ga je bolelo v vratu

Mater se je polastila skrb. Že dva otroka sta ji umrla vsled te bolezni, bo li zahtevala kruta smrt še tretjo žrtev?

„Mamica, zdaj me grlo boli, ali, ko bom ozdravel, bom znal tako lepo peti kakor Francek, ali ne?“

„Boš, boš. Le miren bodi.“

Vedno bolj ga je dušilo, dihal je vedno težje. Mati so prečuli celo noč ob njegovi posteljici. Ni se hotelo obrniti na bolje — — — kmalu je zapustil Jožek mamico osamljeno, zapustil ta svet britkosti in trpljenja, preselil se je tje gori nad oblake. In, ko je stal tamkaj z angelci pred Bogom, dosegel je to, kar si je tako želel: Znal je peti še lepše kakor Mihčev Francek. In tam gori poje še sedaj, s srebrno-čistim glasom:

„Svet, svet, svet si, Gospod vojskinih trum.“

